

Arrest

nr. 132 577 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke
 vertegenwoordiger van de minderjarige X
 2. X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke
 vertegenwoordiger van de minderjarige X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde dag tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. DIERCKX verschijnt voor de verzoekende partijen van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juli 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 december 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat betrokkenen sinds december 2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Frans leren en spreken, mevrouw [K.] vrijwilligerswerk verricht, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Er is met deze beslissing dan ook geen schending van het Kinderrechtenverdrag vast te stellen.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 30.03.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk ongeveer een jaar en vier maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij, gelet op hun Roma achtergrond, vrezen voor discriminatie en hun fysieke integriteit indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven, Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor discriminatie en hun fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkenen geen persoonlijk bewijs dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn.

Wat de medische problemen van Mevr. [K.X.] betreft: de aanvraag art. 9ter werd op 03. OS,2013 negatief afgesloten, Het feit als zou zij ontvoerd geweest zijn naar Duitsland weerhoudt betrokkenen er toch niet van om zich vrijwillig terug naar Duitsland te begeven. België aanvaardde namelijk op 03.12.2013 het overnameverzoek van Duitsland aangaande betrokkenen. Wat er ook van zij, betrokkenen kunnen samen terugkeren naar het herkomstland om hun leven aldaar terug op te bouwen. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden, Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet: kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van diverse mensenrechtenorganisaties; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Kosovo en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij eventueel bij terecht kunnen. Mevrouw verbleef immers ruim 45 jaar in Kosovo (de meerderjarige kinderen meer dan 20 jaar) en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst”.

1.3. Op dezelfde dag trof de verwerende partij beslissingen waarbij een inreisverbod wordt opgelegd aan verzoekers (bijlagen 13sexies). Zij vormen de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Met een schrijven van 11 februari 2014 brengt de verwerende partij ter kennis dat zij de bijlagen 13sexies heeft ingetrokken. Zij voegt daarvan een bewijs toe.

De Raad verklaart het beroep dan ook onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing aangezien het beroep op dit vlak zonder voorwerp is geworden.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoeker voeren hierin aan, *"Middel genomen uit de schending van artikel 62 van de wet dd. 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en schending van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980"*.

Verzoekers betogen als volgt:

1.

De DVZ motiveert de onontvankelijkheidsbeslissing als volgt:

"Het feit dat betrokkenen sinds december 2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn (...) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

(...) Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 30.03.2010 met de beslissing , weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Oe duur van de procedure - namelijk ongeveer een jaar en vier maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd."

In het aanvraag lieten verzoekers nochtans gelden dat zij bijna 5 jaar legaal in België verbleven (zij verwezen dus niet (enkel) naar de lengte van de asielprocedure). Zo motiveerden zij hun aanvraag 9bis als volgt:

" 1/ Verzoekers verblijven sinds 2008 legaal in België.

Gelet op dit uitzonderlijk lange tijdsverloop, zonder dat er tot op heden een definitieve beslissing tussenkwam in verband met hun verblijfsaanvraag, komt het dan ook redelijk voor om de machtiging tot verblijf van verzoekers gegrond te verklaren.

2/ Een verlengd verblijf in België moet, omwille van de sociale banden gelegd gedurende deze periode, onderzocht worden zowel vanuit het standpunt van de uitzonderlijke omstandigheden als vanuit de aanvraag ten gronde. (R.v.S. n° 84.658, 13.01.2000).

Zoals hierboven vermeld, verblijven verzoekers sinds bijna 5 jaar legaal in België. (...)"

Een loutere verwijzing naar de lengte van de asielprocedure zonder enig woord te reppen over de aangehaalde lange duur van het wettelijk verblijf in België sinds 2008 (thans meer dan 5 jaar), getuigt niet van een behoorlijke feitenbevinding en schendt dus de zorgvuldigheidsplicht.

2.

Verder stelt de DVZ in de bestreden beslissing:

"Wat de medische problemen van Mevr. [K.X.] betreft: de aanvraag 9ter werd op 03.06.2013 negatief afgesloten."

Op het ogenblik van de bestreden beslissing die genomen werd op 12.12.2013, had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ongegrondheidsbeslissing dd. 03.06.2013 reeds vernietigd bij arrest dd. 29.11.2013.

Verzoeker is van oordeel dat de DV het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door de beslissing niet op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een juiste en zorgvuldige feitenbevinding (...)"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoekers' eerste kritiek dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met hun bijna 5 jaar legaal verblijf in het Rijk kan niet gevolgd worden. Immers kan er gelezen worden in de eerste bestreden beslissing, *"Het feit dat betrokkenen sinds december 2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Frans leren en spreken, mevrouw [K.] vrijwilligerswerk verricht, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend"* en *"Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij eventueel bij terecht kunnen. Mevrouw verbleef immers ruim 45 jaar in Kosovo (de meerderjarige kinderen meer dan 20 jaar) en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst."*

3.6. Waar verzoekers erop wijzen dat de 9ter-beslissing van 3 juni 2013 werd vernietigd door de Raad, dient de Raad op te merken dat verzoekers gelet op arrest nr. 114 833 van 29 november 2013 weliswaar kunnen gevolgd worden in hun betoog, doch dat dit geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Immers vormen de 9bis- procedures en de 9ter- procedures afzonderlijke door de wetgever ingestelde procedures. Elementen die aangehaald worden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kunnen op straffe van onontvankelijkheid niet aangehaald worden in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (cf. artikel 9 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet). Dit houdt in dat de ingeroepen ziekte of aandoening in het kader van een afgesloten of lopende aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend wordt op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen buitengewone omstandigheid kan vormen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden opgemerkt dat zelfs indien rekening gehouden wordt met de verdere integratie gedurende de lopende 9 ter-procedure, nog steeds de reeds geciteerde passages in de eerste bestreden beslissing overeind blijven. Alleszins is

het zo dat de omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr.198.769). Ten slotte wijst de Raad er nog op dat blijkens een aanvulling van het administratief dossier de verwerende partij op 26 augustus 2014 een beslissing trof waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond verklaard werd.

Het eerste middel is ongegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het tweede middel heeft betrekking op de bijlagen 13sexies. Gelet op het gestelde in punt 2 dient dit middel niet meer besproken te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA